

около врата, набоденъ съ дебели, дълги гвоздеи, така че кучетата, които се спущаха върху него, се отдръпваха съ ревъ и разкървавени уста.

По това време се понесе слухътъ за мечката-стръвница. Тукъ теле разкжсала, тамъ куче, дори единъ волъ бѣше изяденъ отъ нея. Страхътъ отъ мечката растѣше, стана по-голѣмъ, по-страшенъ отъ самата нея. Всѣки день овчари отъ другитѣ кошари се събираха и говорѣха за мечката: всѣка нощъ тя се явяваше и изяждаше по нѣщо.

Андрей бѣше вече самъ. Другиятъ овчаръ си отиде, защото бѣше старъ, негоденъ за работа. Въ голѣмата кошара остана Андрей и кучетата. Тѣ бѣха голѣми, зли, но Караманъ всѣки день растѣше докато стана толкова едъръ, че стърчеше високо надъ овцетѣ. Нѣмаше въ никоя кошара куче като него. Грамаденъ, рунтавъ, зълъ, той вървѣше винаги до Андрея, а вечеръ заспиваше, свитъ въ огромно кълбо, до прага на стаичката му.

Една вечеръ при Андрея дойдоха овчари отъ съседнитѣ кошари да му кажатъ за мечката. Миналата нощъ единъ селянинъ намѣрилъ отъ телето само копитата. Овчаритѣ се надпреварваха да се заканватъ, ядосваха се, че не могли да я издебнатъ, но Андрей ги запита спокойно:

— Видѣхте ли следитѣ отъ телето, що е яла?

— Съ очитѣ си видѣхме само копитата!

— А кжде го е изяла?

— До самитѣ врати на кошаритѣ—отговориха въ единъ гласъ овчаритѣ.

— Ами кучетата? — попита Андрей.

— Ха! Тѣ се одраха да лаятъ!

— Ами вие — где бѣхте?

— Въ кошаритѣ! — отговориха тѣ и добавиха сърдито — да излѣземъ, че да ни хване ли искашъ?